

Республіки Крим, органів місцевого самоврядування; 4) асоціації органів місцевого самоврядування та їх добровільних об'єднань; 5) саморегульованих організацій, організацій, які здійснюють професійне самоврядування; 6) непідприємницьких товариств (які не є громадськими об'єднаннями), утворених на підставі інших законів. Тобто, зазначені утворення: політичні партії, релігійні організації, непідприємницькі товариства, що утворюються актами державних органів та органів місцевого самоврядування, їх асоціації, саморегульовані організації, які здійснюють професійне самоврядування; непідприємницькі товариства, утворені на підставі інших законів - не є громадськими об'єднаннями.

Діяльність деяких з названих недержавних організацій регулюють спеціальні закони «Про політичні партії в Україні», «Про благодійництво та благодійні організації» «Про професійних творчих працівників та творчі спілки», «Про свободу совісті та релігійні організації», «Про молодіжні та дитячі громадські організації», «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» та ін.

Виходячи з того, що зазначені організації, за своєю природою є громадськими та фактично – об'єднаннями – можна зробити висновок, про те, що в Україні відсутні єдине узагальнююче поняття недержавної громадської організації, єдиний нормативний акт про ГО. Між тим, інституціоналізація процесів створення та функціонування громадських організацій та їх об'єднань у різних сферах суспільно-політичного і соціально-економічного життя країни передбачає створення єдиної правової основи здійснення зазначених процесів. Саме наявність такої основи сприяла б вдосконаленню відповідних організаційно-правових правил діяльності цих інститутів громадянського суспільства, чіткому визначенню правового та організаційного їх статусу, формулюванню цілей та функцій, впорядкуванню внутрішньої організаційної структури зазначених інститутів.

Список використаних джерел:

1. Вітенко О.А. Громадянське суспільство як основа демократичної держави // [Електронний ресурс] Режим доступу: [http:// www. nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/ ..VITENKO.htm](http://www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/..VITENKO.htm)
2. Jegers M. Micro Economics of the Profit and Nonprofit Sectors / M. Jegers // The International Journal of Not-for-Profit Law. – 2002. – Vol. 5. – Issue 1. – P. 24–38.
3. Львіна М.В. Соціально-економічна роль некомерційних організацій у забезпеченні сталого розвитку суспільства// Механізм регулювання економіки, 2011. - № 3 - С. 27 -36

Ефективна публічна політика як запорука якісних реформ в Україні в умовах Євроінтеграції

Телешун Я.С., студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» філософського факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка, студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» ННІЗН НАВС

Науковий керівник: доктор юридичних наук, доцент *Заяць Н.В.*

Сьогодні перед Україною, напевно, найгостріше за всю її історію незалежності, постало питання впровадження реформ в усіх сферах суспільного життя. Така необхідність пов'язана з соціально-політичною

кризою: конфлікт на сході України, що посилений зовнішньою інтервенцією, зневіра громадян до органів державної влади і суспільних інститутів; а також економічною кризою: проблеми з ціноутворенням та постачанням іноземних енергоносіїв в Україну, залежність від капіталів зовнішніх кредиторів: Міжнародного валютного фонду, Світового банку, країн-членів Європейського союзу (наявність 137.4 мільярдів доларів США зовнішнього боргу на червень 2014 року за даними Національного банку України [1]). Тому, на думку відомого українського дослідника С. Телешуна, в сучасних умовах «питання ефективності української влади стало питанням національної безпеки держави» [3, С. 8].

Необхідність, прискороженого впровадження політико-правових реформ, також зумовлена підписанням Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом (політичної частини 21 березня, економічної частини 27 червня 2014 року), в якій Україна окрім торговельних зобов'язань взяла на себе обов'язок сприяти: розвитку і зміцненню політичного діалогу у різних сферах, поширенню міжнародної стабільності та безпеки, зміцненню поваги до демократичних принципів, реалізації верховенства права та належного урядування, захисту прав людини та фундаментальних свобод, поширенню принципів незалежності, суверенітету, територіальної цілісності та непорушності кордонів, а також співробітництву у сфері безпеки і оборони тощо [4]. Саме тому, сьогодні, перш за все, перед політичним істеблшментом постає питання реалізації ефективної публічної політики, як необхідної передумови проведення системних реформ.

В сучасній науковій літературі існують різні підходи розуміння поняття «публічна політика». На думку автора, найвдалішим є визначення С. Телешуна, який аналізуючи світовий доробок з цього питання (роботи К. Армінгеона, У. Кльоті, П. Кньопфеля, Я. Попадопулоса, К. Ларю, Ф.Верона, С. Томсона, С. Джона, С. Ситник, І. Рейтеровича та інших) під публічною політикою розуміє систему комунікативного зв'язку та дій у вигляді послідовних рішень, що приймаються публічними акторами та громадянським сектором суспільства, політичні та інституційні інтереси яких можуть не збігатися, проте які об'єднані метою розв'язання проблем, політично визначених як колективні [3 С. 10].

Основними складовими елементами публічної політики є:

а) публічна проблема - розв'язання публічної проблеми передбачає, що публічна політика спрямована на розв'язання певної соціальної проблеми, яка визнана публічною;

б) існування цільових груп (або груп-мішеней), які знаходяться в основі публічної проблеми - передбачає, що метою будь-якої публічної політики є зорієнтувати групи-мішені на певну поведінку, безпосередньо, або опосередковано через вплив на їх зовнішнє оточення;

в) наявність програмних цілей - публічна політика впроваджується з певною визначеною метою;

г) наявність певної кількості рішень та дій - публічна політика є системою дій та рішень;

д) програма втручання - це сукупність більше або менш конкретних рішень, що стосується програми та її реалізації;

f) ключова роль публічних дійових осіб - особи, які належать до політико-адміністративної системи, а також приватні особи, наділені повноваженнями ухвалювати рішення (політичний істеблїшмент);

g) існування формалізованих актів - публічна політика передбачає видання актів, покликаних орієнтувати поведінку груп чи окремих осіб, що являються суб'єктами публічної політики.

h) спонукальна (або примусова) природа рішень та дій - реалізація публічної політики через адміністративно-примусовий ресурс чи процедуру укладання договору між заінтересованими сторонами (публічними акторами та громадянським сектором суспільства).

Однією із складових ефективної публічної політики є політичний істеблїшмент, ефективність якого у здійсненні публічної політики багато в чому визначається: високим рівнем компетентності, здатністю нести відповідальність за свої дії, навички користуватися сучасними методами та інструментарієм у реалізації політики та здійсненні державного управління та наявністю орієнтації на європейські цінності та традиції, адже як сказав відомий британський публіцист Томас Карлейль: «будь-яка реформа, крім моральної, даремна».

Саме бачення майбутнього держави, вміння добирати інструментарій щодо його реалізації, ефективне використання ресурсів і прогнозування наслідків власної діяльності відрізняє зрілого державного діяча від амбіційного політика.

Резюмуючи, варто зазначити, що складна, неоднозначна ситуація в якій опинилася Україна може стати саме тим каталізатором, що дасть змогу реалізувати увесь спектр реформ, які протягом останніх років мали ситуативно-вибірковий та атрибутивний характер.

Список використаних джерел:

1. Приходько Б. С. Валовий зовнішній борг України за I квартал 2014 року зменшився на 4,7 млрд. дол. США [Електронний ресурс] // Національний банк України. – Режим доступу : http://www.bank.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=8297227&cat_id=55838 – назва з екрану.

2. Саух Ю. П. Проблеми та перспективи реформування системи державного управління в Україні [Електронний ресурс] // Політична партія «Молода Україна». – Режим доступу : <http://www.vidkryti-ochi.org.ua/search?updated-max=2014-09-17T10:44:00%2B03:00&max-results=1&start=2&by-date=false> – назва з екрану.

3. Телешун С. О. Суспільні виклики та ефективна публічна влад: українські реалії // Трибуна. - 2010. - №7-8. - С. 10

4. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом [Електронний ресурс] // Урядовий портал. – Режим доступу : http://www.kmu.gov.ua/kmu/control/uk/publish/article?art_id=246581344&cat_id=223223535 – назва з екрану.

Співвідношення законодавчого процесу парламенту України та країн Європейського союзу (на прикладі республіки Польща)

Бушинський В.О., студент магістратури ННІПН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Букач В.В.*

Законодавчий процес – це процес прийняття закону, який розпочинається із ініційованої парламентом законодавчої ініціативи або